# RĂZBOINICII DE PE KOKOD

---

## — The Kokod Warriors —

*de Jack Vance*

Traducerea: Mihaela şi Cristian Ionescu

## 1.

La Providence, tolănit confortabil într-un fotoliu pe promenada de cristal, Magnus Ridolph îşi clătina gânditor paharul cu „Albastrul Ruinelor”. În spatele lui se înălţa masivul Grenadei, iar în faţă vălurea Oceanul Celor O Mie de Insule, cu puzderia sa de ostroave împădurite, fiecare ascunzând o vilă în stil neoclasic. Deasupra capului său se boltea cerul de un azuriu magnific, iar sub picioare - dincolo de podeaua de cristal a promenadei - se prăvăleau ameţitor pereţii Canionului de Mărgean, animat de nenumăratele roiuri de efemeride de mare, strălucind şi sclipind ca nişte paiete metalice. Magnus Ridolph îşi muie buzele şi gustă din cocktail, privind gânditor la cartela contului său în bancă, al cărui sold reflecta o situaţie deloc de invidiat. Fusese, fără îndoială, mult prea imprudent în plasamentele pe care le făcuse. Câteva luni mai înainte, Societatea Imobiliară de Investiţii a Imperiului Exterior, căreia îi încredinţase o sumă considerabilă, se declarase în stare de faliment. Preşedintele Consiliului de Administraţie şi preşedintele-director general, un oarecare domn See şi un alt oarecare domn Holpers, îşi fixaseră nişte salarii uluitoare, în mare parte prelevate pe seama capitalului său.

Magnus Ridolph oftă şi-şi privi cocktailul. Era ultimul de o asemenea calitate; de acum încolo trebuia să se mulţumească cu vinul local, un lichid destul de asemănător oţetului cu pătrunjel, obţinut prin fermentarea scoarţei unui cactus indigen.

Lângă el se opri un chelner.

— O doamnă ar dori să vă vorbească, sir.

Magnus Ridolph îşi mângâie barba albă şi îngrijită.

— Cu cea mai mare plăcere, dragul meu. Spune-i să vină.

Chelnerul nu lipsi mult. În ochii lui Magnus Ridolph se putu citi uimirea când îşi văzu vizitatoarea: o doamnă între două vârste, de o prestanţă impunătoare, care îi conferea un aer de matroană demnă şi militantă. Dând cu ochii de el, pe figură i se putu citi o atât de completă surpriză, încăt s-ar fi putut crede că intenţiile sale n-au nimic comun cu interesul profesional.

Oprindu-se brusc, matroana îngăimă:

— *Dumneata* eşti chiar Magnus Ridolph?

Schiţând o înclinare reverenţioasă, o invită:

— Binevoiţi să luaţi loc.

După o scurtă ezitare, vizitatoarea îşi trase un scaun.

— Trebuie să vă mărturisesc, Mr. Ridolph, că mă aşteptam la cineva mai… cum să spun…

Magnus Ridolph îi veni în ajutor, plin de curtoazie:

— Poate, mai tânăr? Cu bicepşi impresionanţi, cu un pistolet la şold şi cască spaţială pe cap? Ori sunteţi contrariată de nuanţa colilie a podoabei mele capilare?

— Hm… nu tocmai… însă problema care m-a adus…

— A! Veniţi totuşi pentru o afacere de ordin profesional.

— Da! Da! O afacere de ordin profesional.

În pofida celor reflectate de cartela bancară, pe care o plie cu meticulozitate înainte de a şi-o strecura în buzunar, Magnus Ridolph îi replică hotărît.

— Dacă afacerea dumneavoastră necesită performanţe fizice, vă rog să vă adresaţi altcuiva. Hamalul hotelului va răspunde, fără îndoială, unor asemenea exigenţe; este un băiat de toată isprava, care îşi consacră tot timpul liber mânuirii greutăţilor şi halterelor.

— Nu, nu! - se grăbi să-i răspundă doamna. M-aţi înţeles greşit; pur şi simplu îmi imaginam că arătaţi cu totul altfel.

Magnus Ridolph tuşi uşor, ca pentru a-şi drege glasul.

— În ce constă problema dumneavoastră?

— Păi… daţi-mi voie să mă prezint: mă numesc Martha Chickering şi sunt secretara Comitetului pentru Apărarea Valorilor Morale, de pe lângă Liga Femeilor. Noi luptăm împotriva unei stări de fapt deosebit de dezonorante şi căreia legea refuză să-i pună capăt. Am făcut deja apel la inima tuturor celor interesaţi, însă tare mi-e teamă că pofta de câştig contează mult mai mult decât decenţa.

— Vă rog să aveţi amabilitatea de a-mi expune datele problemei.

— Cunoaşteţi planeta Kokod? (După tonul vocii ei s-ar fi putut crede că vorbeşte despre o boală lumească ruşionasă.)

Magnus Ridolph înclină grav din cap, mângâindu-şi barba cu degetele răsfirate.

— Datele afacerii încep să mi se contureze.

— Deci, puteţi să ne ajutaţi? Orice persoană posedând un dram de bun simţ condamnă ce se petrece acolo - este ruşinos, înjositor, dezgustător…

Magnus Ridolph aprobă din nou.

— Exploatarea indigenilor de pe Kokod este, într-adevăr,

deloc recomandabilă.

— Cum adică, puţin recomandabilă? - strigă Martha Chikering. Este demnă de tot dispreţul! Înseamnă admiterea sângelui ca miză! Ne putem arăta scârbiţi de monştrii sadici care asistă la corride şi, în acelaşi timp, să tolerăm, ba chiar să încurajăm, îngrozitoarele evenimente care se derulează pe Kokod şi care umflă, văzând cu ochii, buzunarele lui See şi Holpers.

— Hopa! - exclamă Magnus Ridolph. Bruce Holpers şi Julius See?

— Întocmai. (Privirea ei deveni întrebătoare.) Îi cunoaşteţi cumva?

Magnus Ridolph se lăsă pe spătarul scaunului, luând gânditor încă o înghiţitură din cocktail.

— Într-o oarecare măsură. Am întreţinut, cum s-ar zice, relaţii de afaceri. Dar asta n-are, practic, nici o importanţă; continuaţi, vă rog. Problema dumneavoastră a căpătat noi dimensiuni, iar situaţia este, incontestabil, deplorabilă.

— Deci recunoaşteţi şi dumneavoastră că este necesară suprimarea Sindicatului de pe Kokod? Ne veţi ajuta?

Magnus Ridolph îşi desfăcu braţele cu un gest de neputinţă.

— Mrs. Chikering, sincerele mele urări de succes vă sunt asigurate, şi încă gratuit... Însă o participare activă la cruciada dumneavoastră este cu totul altceva şi aceasta va fi strict determinată de onorariile pe care organizaţia ce o reprezentaţi ar fi susceptibilă să mi le propună.

Mrs. Chikering adoptă un ton înţepat:

— Ei bine, să presupunem că un om principial ar fi dispus să consimtă la unele sacrificii ...

Magnus Ridolph suspină:

— Scumpă doamnă, aţi atins un punct sensibil. Este drept, chiar fac un sacrificiu. În locul unei odihne mai prelungite, cum îmi propusesem, îmi voi concentra întreaga capacitate asupra rezolvării acestei afaceri... Deci, să discutăm despre onorariul meu... sau, nu... spuneţi-mi mai întâi ce aşteptaţi de la mine.

— Noi vrem interzicerea pariurilor la Hanul din Valea Umbroasă. Vrem ca Bruce Holpers şi Julius See să fie daţi în urmărire şi pedepsiţi. Vrem să se pună capăt războaielor pe

Kokod.

Magnus Ridolph rămase tăcut, cu privirea pierdută în depărtări. Când deschise gura, vocea lui căpătase accente grave:

— V-aţi exprimat dorinţele într-o ordine crescătoare a gradului de dificultate.

— Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg, Mr. Ridolph!?

— Se poate pune capăt activităţilor de la Hanul din Valea Umbroasă cu ajutorul unei bombe sau declanşând o micro-epidcmie a maladiei lui Mayerhan. Pentru a-i pedepsi pe Holpers şi See, este necesară demonstrarea încălcării criminale a unei legi, care lege nici nu există. Cât despre oprirea războaielor de pe Kokod, asta ar presupune modificarea capitalului genetic moştenit, a sistemului glandular, a educaţiei, a instinctului şi, în general, a sensului vieţii tuturor războinicilor de pe Kokod.

Mrs. Chikering clipi neliniştită şi voi să spună ceva. Magnus Ridolph o opri cu un gest curtenitor al mâinii şi continuă:

— Totodată, nu există nici o şansă de reuşită, dacă nu se încearcă ceva; îmi voi concentra deci toate eforturile să vă satisfac exigenţele. Cât despre onorariul meu... având în vedere caracterul altruist al acestei acţiuni, voi fi mai mult decât modest: 1000 de credite pe săptămână, plus spezele aferente. Cu achitarea anticipată, vă rog!

Magnus Ridolph coborî de pe promenada suspendată şi apoi o apucă pe treptele cioplite în gresia cu nervuri verzi, care duceau spre creasta Masivului Grenadei. Ajuns sus, făcu un popas lângă balustrada de fier forjat pentru a-şi recăpăta răsuflarea şi se bucură de priveliştea oceanului. Apoi se întoarse şi intră în holul Hotelului Celor O Mie de Insule, decorat cu o dantelărie de arabescuri albastre.

Oferind o expresie impasibilă ochiului cercetător al recepţionerului, se îndreptă cu un pas năpăsător către bibliotecă, unde îşi alese o cabină şi se aşeză în faţa mnemoecranului. După ce căută „**KOKOD**” în index, apăsă butoanele corespunzătoare.

Ecranul se animă imediat. Magnus Ridolph începu prin a viziona o serie de diagrame şi astfel află despre KOKOD că este o planetă foarte mică, însă cu o gravitaţie extrem de puternică

pentru dimensiunea sa.

Apoi ecranul prezentă o imagine generală a suprafeţei planetei, însoţită de un comentariu scris defilând în ralenti.

«Deşi este o planetă mică, gravitaţia şi atmosfera sa o fac să fie»

«remarcabil de adaptată nevoilor omului. Nu a fost niciodată co-»

«lonizată, având în vedere faptul că adăposteşte o populaţie auto-»

«htonă deja numeroasă şi că este lipsită de minereuri valoroase.»

«Turiştii sunt bineveniţi la Hotelul din Valea Umbroasă, stabiliment»

«amplasat în valea de la care îşi trage şi numele. Croaziere săptămâ-»

«nale leagă Starport de Valea Umbroasă. Punctul de atracţie al Plane-»

«tei KOKOD îl constituie populaţia sa.»

Peisajul dispăru pentru a face loc unei fotografii subtitrate: «Războinic Kokod tipic (Castelul Stânca Râului)» prezentând o fiinţă umanoidă, înaltă de vreo 70 de centimetri. Capul îi era foarte alungit şi ţuguiat; corpul părea de albină, lung, terminat în unghi ascuţit şi acoperit cu un puf galben. Braţele subţiri, descărnate, ţineau o suliţă de aproape un metru şi jumătate; la cingătoare îi atârna un cuţit de piatră. Picioarele chitinoase erau protejate de ghimpi. Expresia chipului era blândă, aproape mustrătoare. Comentatorul se făcu auzit:

— Veţi asculta acum vocea lui Sam 192, de la Castelul Stânca Râului.

Fotografia războinicului Kokod se animă; acesta inspiră profund, fanoanele toracelui fremătară. Din mnemoecran răsună un geamăt ascuţit şi strident, a cărui traducere apăru pe un mic panou, în dreapta imaginii:

«Eu sunt Sam 192, soldat în compania 14-a a Forţelor Ofensive, în»

«serviciul Castelului Stânca-Râului. Valoarea noastră este o sursă de»

«uimire pentru toţi; magnificul nostru arbore-totem îşi afundă pro-»

«fund rădăcinile în sol şi numai arborii-totem aparţinând

Castelu-»

«lui Trandafirilor şi vicleanului Castel al Cochiliilor îl depăşesc»

«în circumferinţă.»

«Astăzi, am venit la invitaţia (intraductibil) Castel al Ascunzişului»

«pentru a vorbi de victoriile noastre şi de strategia noastră extraordinar»

«de eficace.»

Răsună un alt sunet: un om exprimându-se în limba Kokod, cu o voce piţigăiată de eunuc:

— Vorbiţi-ne de viaţa la Castelul Stânca-Râului.

— *Ea este foarte plăcută* - afirmă Sam 192*.*

— Care este primul lucru pe care îl faceţi dimineaţa, după ce v-aţi sculat?

— *Noi defilăm la pas prin faţa matroanelor, pentru a le asigura o fecunditate marţială convenabilă*.

— Ce mâncaţi?

— *Noi suntem hrăniţi de câmp*[1].

— Vorbiţi-ne despre viaţa voastră de toate zilele.

— *Noi practicăm diferite discipline; noi ne desfăşurăm în formaţiile de bază; noi ne exersăm în mânuirea diferitelor arme; noi îi instruim pe tineri; noi îi decorăm pe veterani*.

— Când porniţi la luptă?

— *Când este rândul nostru; când a fost lansată provocarea şi ne-am pus de acord cu inamici asupra Codului de Luptă pe care îl vom practica*.

— Vrei să spui că luptaţi în diferite stiluri?

— *Există nouăzeci şi şapte de tipuri posibile de luptă: de exemplu, Codul 48, cu care am învins puternicul Castel de Sticlă Neagră, ne permite să apucăm suliţa numai cu mâna stângă şi interzice secţionarea tendoanelor picioarelor cu ajutorul pumnalului. Pe când Codul 69, dimpotrivă, cere în mod obligatoriu ca tendoanele să fie tăiate înaintea aplicării loviturii de graţie, iar lancea trebuie ţinută orizontal, în chip de paraşoc*.

— Pentru ce vă războiţi? De ce au loc aceste lupte?

---

[1] Metabolismul KOKOD nu este în totalitate elucidat; după toate aparenţele, ei fermentează elementele organice ale unor plante de cultură, apoi oxidează alcoolii rezultaţi din această fermentaţie (nota autorului).

— *Pentru ca arborii-totem*[2] *ai altor Castele să nu-l depăşească pe al nostru în grosime - cum s-ar întâmpla dacă n-am lupta şi n-am dobândi victorii*.

— Ce s-ar întâmpla dacă războinicii Castelului Broaştelor ar doborî arborele-totem al Stâncii Râului?

Sam 192 nu emise nici un sunet. Fanoanele îi fremătară şi-şi bâţâi capul. După câteva clipe făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă.

Pe ecran apăru un bărbat purtând epoleţii şi ecusonul Controlului Commonwealth-ului. Acesta îl privi pe Sam 192 cum se duce, cu o expresie de indulgenţă condescendentă (pe care Magnus Ridolph o găsi cu totul insuportabilă) şi comentă: «Războinicii Kokod sunt bine cunoscuţi graţie numeroaselor studii sociologice publicate pe Pământ, printre care îl amintesc pe cel editat de Fundaţia Carlisle – „KOKOD: O SOCIETATE MILITARISTĂ” (cod mnemoecran: AK - SK - RD - B.). În câteva cuvinte, trebuie să ştiţi că pe Kokod există 81 de Castele, cu toate angajate, unele contra celorlalte, în ostilităţi puternic ritualizate. Funcţiunea evoluţionistă a acestor războaie este de a preveni apariţia suprapopulaţiei pe o atât de mică planetă. Mătcile Castelelor sunt prolifice şi numai asemenea practici, de neînţeles pentru noi, pământenii, pot asigura un echilibru ecologic. Am fost deseori întrebat dacă războinicii Kokod se tem de moarte. Personal, eu cred că aceştia se identifică cu Castelul într-o asemenea măsură, încât nu posedă un simţ al individualităţii decât într-o fază embrionară. Singura lor ambiţie este de a câştiga bătălii, care să le îngroaşe arborii-totem şi să aducă glorie Castelului.»

Oficialul îşi continua comentariul, însă Magnus Ridolph întinse mâna şi acceleră viteza proiecţiei. Pe ecran apăru Hanul din Valea Umbroasă, o construcţie luxoasă la adăpostul unui pâlc de şase arbori-umbrelă gigantici. Vocea comentatorului se făcu din nou auzită:

---

[2] Arborele-totem este un copac compozit care creşte în teritoriul fiecărui clan. Fiecare victorie se celebrwiă prin altoirea unui grefon, care sporeşte trunchiul arborelui-totem. Arborele-totem al Castelului Stânca Râului are peste S metri în diametru şi vârsta lui este estimată la 4000 de ani. Arborele-totem al Castelului Trandafirilor are 6 metri în diametru, iar cel al Castelului Cochiliilor aproape 7 metri (nota autorului).

«La Hanul din Valea Umbroasă, simpaticii proprietari Julius See şi Bruce Holpers îi întâmpină pe turiştii veniţi din toate colţurile universului.»

Pe ecran se proiectară fotografiile a doi bărbaţi - un brunet cu faţă de mitocan, cu gura strâmbată într-un surâs forţat; celălalt, un slăbănog, cu creştetul ţuguiat al capului profilându-se printre câteva meşe de păr roşcovan. Dedesubt era subtitrat: «SEE» şi «HOLPERS».

Magnus opri filmul, studie cele două figuri câteva secunde, apoi repuse în funcţiune proiecţia.

«Mr. See şi Mr. Holpers - zicea comentatorul - au pus în mod ingenios în valoare aceste războaie neîntrerupte, în scopul distrării oaspeţilor lor. În fiecare zi sunt publicate cotele pentru bătăliile prevăzute a avea loc în ziua respectivă - distracţie care provoacă entuziasmul vizitatorilor sportivi.»

Magnus Ridolph opri mnemoecranul şi se lăsă pe spate în fotoliu, mângâindu-şi gânditor barba.

— Unde funcţionează probabilităţi - şopti el gânditor - există deci şi posibilităţi de a le inversa sensul... Din fericire, obligaţiile mele faţă de Mrs. Chickering nu contravin în nici un fel cu obţinerea anumitor profituri subsidiare... pe care eu le-aş numi mai degrabă reparaţii de ordin material.

## 2.

Aterizând la bordul lui «HESPERORNIS», aparţinând societăţii de croazieră „Phoenix”, Ridolph fu pe moment mai mult decât stupefiat de apropierea liniei de orizont pe Kokod. Cerul părea că-i porneşte chiar de sub picioare.

Un autobuz cu bănci supraîncărcat cu inscripţii şi decoraţiuni florale, aştepta turiştii pentru a-i transfera la han. Magnus Ridolph se urcă şi luă loc; când vehiculul demară în cele din urmă cu o zmucitură neaşteptată, o damă grasă şi transpirată, răspândind un miros strident de colonie ieftină, i se prăbuşi în braţe.

— Puţină decenţă, domnule - bombăni ea.

— Mii de scuze - replică Magnus Ridolph, strângându-se cât putu. Data viitoare voi avea grijă să vă fac loc de cădere din vreme.

Grăsana îi aruncă o privire nimicitoare, apoi se întoarse către prietena care o însoţea, o femeiuşcă al cărei cap mic şi bust proeminent o făceau să semene cu un păun.

— Ghid! - strigă aceasta din urmă.

— Da, doamnă?

— Ia spune-ne ceva despre războaiele astea indigene; am auzit atâtea, încât nu ştim ce să mai credem!

— Sunt foarte interesante, doamnă. Omuleţii ăştia sunt de o sălbăticie incredibilă!

— Sper că spectatorii nu au de ce se teme.

— Nu-i absolut nici un pericol; ei îşi îndreaptă întreaga adversitate exclusiv împotriva celor de aceeaşi specie.

— Care este orarul excursiilor?

— După câte ştiu, castelele Dunei de Fildeş şi Scutului Oriental se vor lupta mâine. Fără nici o îndoială, bătălia va avea loc în regiunea Câmpiei cu Nucşoară, astfel încât se vor organiza trei excursii. Pentru a asista la desfăşurarea trupelor, trebuie plecat de la Han la 5 dimineaţa; pentru primele ciocniri, la ora 6; şi pentru bătălia propriu-zisă, la 7 sau la 8.

— Oh, dar este îngrozitor de devreme! - oftă jalnic matroana. Altceva nu mai figurează în program?

— Nu sunt sigur, doamnă. Castelele Bulei Verzi şi Cochiliilor ar fi posibil să se înfrunte mâine, însă o vor face conform Convenţiei nr. 4, ceea ce lasă de dorit ca spectacol.

— Pe lângă Han nu-i prevăzut nimic?

— Nu, doamnă. Castelul Văii Umbroase tocmai a încheiat o expediţie împotriva Bolţii de Marmură şi acum sunt ocupaţi cu repararea armelor.

— Care sunt cotele pariurilor pentru cele pe care le-ai menţionat primele. Duna de Fildeş şi Scutul Oriental?

— 8 la 5 pentru Duna de Fildeş şi 5 la 4 pentru Scutul Oriental, cel puţin astea erau când am plecat.

— Ciudat! Cotele de ce nu sunt aceleaşi în ambele sensuri?

— Toate pariurile trebuie angajate exclusiv prin intermediul conducerii hanului, doamnă.

Autobuzul intră, făcând un tărăboi nemaipomenit, în curtea interioară a hanului. Magnus Ridolph se aplecă într-o parte şi-i şopti vecinei sale de banchetă:

— Fiţi atentă, doamnă; vehiculul se pregăteşte să oprească... N-aş dori să fiu din nou făcut responsabil pentru vreun alt incident neplăcut.

Femeia pufni înţepată şi nu-i răspunse. Autobuzul se

imobiliză şi Magnus Ridolph coborî. În faţa lui se înălţa clădirea hanului, iar în spatele acestuia, un munte acoperit cu luxuriante flori verzi pal ce se detaşau pe fondul tufişurilor de un violet profund. La marginea văii se zăreau nişte pomi înalţi şi cu trunchiul subţire, asemănători plopilor, însă cu frunzişul roşu şi negru. „Hm, o lume foarte colorată”, gândi Magnus Ridolph, în timp ce se întorcea pentru a-şi lăsa privirea să cuprindă întreaga vale. Se zăreau pete şi benzi de diferite culori - roz, violet, galben, verde - care se topeau în profunzimea peisajului într-un cenuşiu dulce, de nuanţa penajului de turturică. În locul în care valea se transforma într-o luncă ce însoţea cursul unui râu, Magnus Ridolph observă o construcţie înaltă, de formă conică.

— Ce-i acela? Un castel? - îl întrebă el pe şoferul autobuzului.

— Da, sir, Castelul Preeriei. Castelul Văii Umbroase se află puţin mai sus, undeva în spatele hanului.

Magnus Ridolph tocmai se întorsese, ca să intre în han, când dădu nas în nas cu un omuleţ îmbrăcat într-un costum negru de croială severă şi al cărui cap părea să fi fost comprimat într-o presă. Ridolph îl recunoscu pe Julius See.

— Ia te uită! Asta zic şi eu surpriză! - exclamă Magnus Ridolph.

See clătină din cap încruntându-se.

— Coincidenţe d’astea, mai bine lipsă...

— După regretabila prăbuşire a Societăţii Imobiliare de Investiţii a Imperiului Exterior, mi-era teamă - ba eram chiar îngrozit - că n-am să te mai văd vreodată! (şi Magnus Ridolph îl fixă pe Julius See cu privirea ochilor săi albaştri, la fel de inexpresivi precum cei de şopârlă).

— Las-o baltă - îi răspunse See. Eu sunt cel care conduce afacerea asta. Hm!... pot să-ţi spun vreo două vorbe între patru ochi?

— Mă rog, mă rog...

Urmându-şi interlocutorul, Ridolph traversă un hol de recepţie confortabil, apoi intră într-un birou. Un bărbat cu o faţă ascuţită, cu păr roşcovan cam rărit şi cu nişte dinţi de veveriţă, sări în picioare de cum îl văzu.

— Îţi mai aduci aminte de asociatul meu, Bruce Holpers - zise See cu o voce fără intonaţie.

— Ba bine că nu - răspunse Ridolph. Mă simt deosebit de

onorat de atenţia pe care mi-o acordaţi.

See îşi ridică mâna într-un gest autoritar, trădând o exasperare prost ascunsă:

— Scuteşte-mă de ironiile tale, Ridolph!... Spune-mi ce cauţi aici!...

Magnus Ridolph râse cu bonomie:

— Domnilor, domnilor!...

— Zexe, domnilor! Treci la obiect! Dacă mai speri ceva în legătură cu afacerea Imperiului Exterior, ai greşit adresa...

— Dar vă asigur că...

— Eu am auzit o mulţime de chestii în legătură cu dumneata, Ridolph şi, dacă te-am chemat aici, am făcut-o ca să-ţi spun că ne ocupăm de o afacere corectă şi la locul ei, şi că n-avem chef de tărăboi!

— Este de la sine înţeles... - răspunse Ridolph şi-şi desfăcu candid braţele. Totuşi, n-aş putea zice că mă simt chiar în apele mele. Abia sosesc în hanul vostru, înscris reglementar ca orice turist şi - poftim! - mă trezesc tras deoparte şi mustrat.

— Ridolph - îl opri See. Dumneata ai o reputaţie cam ciudată şi fraierul obişnuit nu-şi dă seama niciodată pe ce parte lucrezi.

— Pardon, până aici! - protestă cu severitate Ridolph. Deschide-ţi imediat uşa, ori voi depune o plângere oficială.

— Ascultă aici! - rosti ameninţător printre dinţi See. Suntem proprietarii acestui hotel. Şi dacă mutra ta nu ne place, te dăm imediat afară şi n-ai decât să rumegi ce vrei şi ce nu vrei până la nava următoare... care-i săptămâna ailaltă.

Promt, Magnus Ridolph replică cu răceală:

— Fapt care vă va constrânge la plata unor daune interese substanţiale! Sunt chiar tentat să vă provoc: daţi-mă afară, dacă aveţi curajul!

Holpers, roşcovanul slăbănog, îl apucă nervos de braţ pe See:

— Are dreptate, Julius. Nu-i putem refuza găzduirea, altfel Controlul ne retrage licenţa.

— Dacă face scandal, avem dreptul să-l dăm afară!

— Aveţi vreo dovadă că am de gând să fac aşa ceva?

See se înfipse în faţa lui, cu picioarele desfăcute şi cu mâinile la spate.

— Consideră drept un avertisment această mică discuţie,

Ridolph. Să nu zici că nu te-am prevenit!

Întorcându-se la recepţie, Magnus Ridolph îşi trimise bagajele în cameră apoi se interesă unde l-ar putea găsi pe ofiţerul de la Controlul Commonwealth-ului.

— Locuieşte la liziera Tufişurilor Negre, sir; trebuie să luaţi un aerotaxi, în cazul în care nu doriţi să mergeţi pe jos toată noaptea.

— Bine, comandă-mi un aerotaxi - răspunse Magnus Ridolph.

Aşezat comod în cabina bine tapisată, Ridolph privea Hanul din Valea Umbroasă dispărând în depărtare. Soarele - Pi Sagittarius - care apusese deja, redeveni vizibil când aerotaxiul luă înălţime pentru a depăşi Muntele de Bazalt, apoi redispăru în spatele orizontului înecat într-un vârtej de nuanţe purpurii, verzi şi roşii - pasăre fenix cufundându-se în propriul său sânge multicolor. Crepusculul cobora peste Kokod.

Dedesubtul lui defila un peisaj splendid şi variat: lacuri şi păduri, preerii şi faleze, stânci, văi şi prăpăstii. Ici-colo, Ridolph putea întrezări siluetele estompate în lumina crepusculară ale unor Castele, asemănătoare unor stupi. Cum amurgul aluneca în vioriul catifelat al nopţii, Castelele se iluminară de salbe de jucăuşe scânteieri oranj.

Aerotaxiul coborî strecurându-se pe sub bolta copacilor gigantici, Magnus Ridolph ieşi din vehicul şi, ocolindu-l, se îndreptă spre cabina şoferului.

— Cine-i ofiţerul reprezentând Controlul?

— Clark, sir. Everley Clark.

Magnus Ridolph încuviinţă:

— Nu stau mai mult de 20 de minute. Mă poţi aştepta?

— Cum să nu, sir. Sigur că v-aştept, sir.

Magnus Ridolph îl scrută cu o privire tăioasă: excesiva lui curtoazie n-ascundea oare un dram de insolenţă? Îngândurat, se îndreptă spre clădirea construită din prefabricate. Prin uşa larg deschisă răzbătea afară o fâşie de lumină vie. Înăuntru se vedea un grăsun congestionat la faţă; pantalonii de gabardină erau croiţi ireproşabil. Trăsăturile lui îi aminteau ceva. Unde mai întâlnise oare figura asta rozalie de bebeluş? Ridică mâna şi ciocăni hotărît; bărbatul se întoarse cu un aer plictisit. În acea clipă Magnus Ridolph îl recunoscu pe prezentatorul din filmul

văzut la bibliotecă, cel care îl chestionase pe războinicul Sam - 192.

Everley Clark se apropie de uşă:

— Da? Cu ce vă pot fi de folos?

— Mi-aţi putea acorda o întrevedere de câteva minute? - se interesă politicos Magnus Ridolph.

Clark îşi umflă încurcat obrajii, îşi închise fermoarele buzunarelor şi mormăi:

— Mă rog, mă rog. Poftiţi înăuntru, sir.

Îi indică un scaun:

— Nu luaţi loc? Numele meu este Everly Clark.

— Magnus Ridolph.

Cum auzul acestui nume nu-i spunea nimic, privirea lui Clark deveni întrebătoare.

Ridolph continuă cu un ton glacial:

— Cred că pot conta pe discreţia dumneavoastră.

— În mod cert, sir! Deci, despre ce este vorba, sir?

Clark se învioră într-o oarecare măsură şi, apropiindu-se de şemineu, îşi frecă palmele, părând că se încălzeşte la un foc imaginar.

Ridolph îşi alese cuvintele, pentru ca efectul spuselor sale să fie maxim:

— Reprezint o importantă organizaţie, al cărei nume nu îmi este permis să-l dezvălui. Membrii acestei organizaţii - despre care pot afirma că exercită o influenţă politică deloc neglijabilă - au impresia că modul de în care Controlul Commonwealth-ului şi-a exercitat, până în prezent, funcţiile a fost nu numai îngrozitor de ineficace, dar şi incorect.

— Hm, mda! - amabilitatea oficială afişată de Clark dispăru subit, de parcă s-ar fi stins un reflector.

Magnus Ridolph continuă cu o voce severă:

— Date fiind învinuirile, am considerat că este de datoria mea să discut şi cu dumneavoastră, pentru a vă cunoaşte părerea.

Clark înghiţi în sec şi întrebă nervos:

— Ce înţelegeţi prin *învinuiri* ?

— În primul rând, se pretinde ca pariurile ce se fac la Hanul din Valea Umbroasă, dacă nu-s ilegale, sunt cel puţin în mod explicit, ruşinos şi vădit imorale.

— Ei şi? - replică amar Clark. Ce vreţi să fac eu? Să alerg

cu Biblia în mână? N-am cum să influenţez morala turiştilor! Ăştia pot să facă pe dracu-n patru, să umble-n pielea goală, să-şi bată copiii sau câinele, să emită cecuri false... în măsura în care nu-i deranjează pe indigeni, acţiunile lor nu intră sub jurisdicţia mea.

Magnus Ridolph încuviinţă din cap compătimitor:

— Personal, vă înţeleg poziţia, însă o altă afirmaţie, mult mai periculoasă, pretinde că tolerând continuarea războaielor zi de zi, Controlul aprobă şi încurajează tacit un tip de violenţa care n-ar fi permis pe nici una din celelalte planete ale Commonweath-ului.

Oftând, Clark se lăsă pe spate în fotoliu:

— Vă rog să mă scuzaţi, dar când vă aud cum vorbiţi, parcă recitesc petiţiile ce le primesc zilnic de la ligile feminine, de la institutele religioase şi societăţile antivivisecţioniste. Clătină din cap şi continuă pe un ton surd: Mr. Ridolph, dumneavoastră, pur şi simplu, ignoraţi realităţile. Veniţi aici purtat de un val de indignare, vă exprimaţi cu vehemenţă protestul şi aşteptaţi plin de satisfacţie urmarea - vorba ceea: *dumneavoastră* v-aţi făcut porţia zilnică de fapte bune. Ei bine, daţi-mi voie să vă spun că nu-i corect! Ce, credeţi că pe mine mă amuză să le văd pe bietele făpturi cum se hăcuiesc? Sigur că nu, deşi, mărturisesc, am început să mă obişnuiesc. Când ne-am instalat pe Kokod, noi am încercat să punem capăt războaielor. Indigenii ne-au luat drept nişte aiuriţi şi şi-au văzut de treabă. Atunci i-am obligat să respecte pacea, ameninţându-i cu doborîrca arborilor-totem. Ori asta, pentru ei, însemna ceva; deci au renunţat să se mai bată. Nu cred c-aţi mai fi putut vedea creaturi într-o stare mai jalnică. Pur şi simplu îşi petreceau ziua tândălind sau lenevind în noroi; după aia au contractat nu ştiu ce molimă şi au început să moară pe capete. Nici măcar nu-şi mai dădeau osteneala să-şi adune morţii. Patru Castele au fost astfel nimicite: Stânca Înnegurată, Tufişul Galben, Soare Apune şi Via Sălbatică. Astăzi încă mai pot fi văzute aceste colonii, vechi de mii de ani, spulberate în numai câteva luni. Iar femelele, în tot acest timp, continuau să aducă pe lume copii. Numai că nimeni nu-şi mai dădea osteneala să-i hrănească, astfel încât ori mureau de foame, ori vegetau fără rost, goi şi veşnic flămânzi, chiţăind jalnic ca şoarecii.

— Hm! - zise Magnus Ridolph. Întristător spectacol!

— Pe vremea aceea, şeful statului major era Fred Exman. Pe propria sa răspundere, el a ordonat ridicarea interdicţiei şi le-a spus că, dacă aşa vor ei, n-au decât să se lupte între ei până când dau ortu' popii. Războaiele au reînceput o jumătate de oră mai târziu şi, de atunci, băştinaşii sunt mulţumiţi şi fericiţi.

— Dacă cele ce-mi spuneţi sunt adevărate - remarcă Magnus Ridolph pe un ton mieros - înseamnă că am căzut şi eu în greşeala celor ce vor să-şi impună propriul lor mod de viaţă unor creaturi care, prin concepţii şi constituire, au un alt destin.

Clark explodă cu furie:

— Ce, mie credeţi că-mi place să-i văd pe sadicii ăia îmbuibaţi de la hotel îmbogăţindu-se pe seama acestor războaie? Dar eu, ce pot face? Ca să nu spun că nici turiştii ăştia nu-s de soi mai bun; nişte ticăloşi cu mintea bolnavă şi gusturi morbide, care se adapă cu priveliştea morţii...

După o scurtă pauză, Magnus Ridolph reluă cu prudenţă:

— Deci, n-aş greşi dacă mi-aş permite să afirm că, dumneavoastră personal, nu aţi vedea nici un inconvenient în suprimarea pariurilor de la han?

— Absolut nici unul! - exclamă Everley Clark. În calitatea mea de cetăţean, am considerat întotdeauna că alde Julius See, Bruce Holpers şi oaspeţii lor reprezintă tot ce este mai abject în specia umană.

— Încă un lucru - zise Magnus Ridolph. După câte ştiu, înţelegeţi şi vorbiţi limba Kokod?

— Ei, într-o anumită măsură... da. (Clark îşi ţuguie buzele şi expresia chipului său deveni bănuitoare). Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit, dar, în mod oficial, nu pot implica Controlul.

— Nu-i nici o problemă. Vă înţeleg perfect poziţia.

— Atunci, cum intenţionaţi să acţionaţi?

— O voi şti mai bine după ce am să asist la una sau două campanii.

## 3.

O sonerie cu tonuri cristaline îl trezi pe Magnus Ridolph, care deschise ochii în penumbra violetă a zorilor Kokodiene.

— Da?

Difuzorul hotelului enunţă dulce „Este ora 5, Mr. Ridolph. Primul grup pentru bătălia de astăzi pleacă peste o oră.”

— Mulţumesc.

Ridolph îşi coborî picioarele peste marginea somierei

pneumatice şi rămase gânditor câteva clipe. În cele din urmă se ridică şi efectuă conştiincios câteva mişcări de gimnastică.

În sala de baie îşi clăti gura cu un jet de raze bactericide, îşi frecă pieptul cu o loţiune depilatoare, îşi stropi faţa cu puţină apă rece şi-şi aplică un gel tonic pe barba albă.

Reîntors în cameră, alese un costum bleu şi gri, de o croială discretă, asortat cu o caschetă flamboaiantă.

Camera sa dădea pe o terasă cu vedere spre munţi; în timp ce tocmai ieşea, se încrucişă cu cele două femei întâlnite în autobuz. Magnus Ridolph se înclină ceremonios, însă acestea nu-i răspunseră nici măcar cu o privire.

— Lua-le-ar dracu'! - mormăi Magnus Ridolph. Asta-i bună!

Ridică din umeri şi-şi înclină şmechereşte cascheta pe o sprânceană.

În holul hotelului era expus un afiş anunţând evenimentele zilei în curs:

**CASTELUL DUNEI DE FILDEŞ**
*contra*
**CASTELULUI SCUTULUI ORIENTAL**
pe Câmpia cu Nucşoară
*Sunt valabile numai pariurile înregistrate la ghid*
Cota Dunei de Fildeş: **8 la 13**
Cota Scutului Oriental: **5 la 4**
În cursul ultimelor 100 de bătălii
Duna de Fildeş a câştigat 41 de angajamente
Scutul Oriental – 59
***Orarul excursiilor:***
- pentru desfăşurarea forţelor: ora 6
- pentru primele ciocniri: ora 7
- pentru bătălia propriu zisă: ora 8
*Nu este tolerată vreo imixtiune, de orice natură, în cursul bătăliei. Turistul care va încălca această regulă, va fi exclus FĂRĂ EXCEPŢIE de la pariuri!!!*

La un ghişeu, două fete drăguţe distribuiau buletine de

pariuri. Magnus Ridolph intră tacticos în restaurant unde comandă un mic dejun uşor (suc de fructe, o chiflă şi cafea), pe care îl expedie în doi timpi şi trei mişcări, ceea ce îi lăsă timp suficient ca să-şi rezerve un loc în prima excursie.

Vehiculul de observare era din tipul acela special conceput ca să transporte grupuri numeroase pe terenuri accidentate. Bena propriu-zisă era suspendată prin două cabluri solide de un fel de zmeu - elicopter care se deplasa la vreo 200 de metri mai sus. Operatorul, instalat la prora cabinei, o manevra prin telecomandă, astfel încât aceasta să planeze la o înălţime de vreo trei metri faţă de sol, survolând cascade, munţi, lacuri şi, în general, orice formă de relief, fără ca pasagerii să fie deranjaţi de zgomotul motoarelor sau de golurile de aer.

Câmpia cu Nucşoară era foarte îndepărtată; pilotul îşi dirijă aparatul peste Muntele de Bazalt, apoi îl înscrise pe o traiectorie de coborîre lină, către nord-est. Pi-Sagittarius urcă pe bolta celestă ca un balon incandescent şi cenuşiul, verdele, ciclamenul şi purpura peisajului kokodian, străluciră în lumina astrului diurn ca o tapiserie caucaziană.

— Ne apropiem de Scutul Oriental - anunţă ghidul pe un ton insinuant. Castelul se află puţin în dreapta dumneavoastră, în apropierea falezei aceleia înalte de granit, de la care îşi trage numele. Dacă priviţi cu atenţie, puteţi observa trupele sale în marş.

Aplecându-se conştiincios, Magnus Ridolph remarcă o coloană galbenă şi brună şerpuind pe flancul muntelui. Undeva, în spatele ei, se înălţa marele arbore-totem de peste şaptezeci de metri, a cărui imensă coroană umbrea sub cascada frunzişului roz, negru şi verde Castelul de formă tronconică.

Vehiculul coborî pe nesimţite, survolă o parcelă împădurită şi stopă la trei metri deasupra unei pajişti verzi.

— Iată-ne ajunşi pe Câmpia cu Nucşoară - răsună din nou vocea voalată a ghidului. În depărtare puteţi observa reşedinţa şi arborele-totem al Castelului Nucşoarei, în prezent în război cu Castelul Grotei Opaline, cotă 9 la 7 pentru ambii beligeranţi... Dacă urmăriţi atent cu privirea liziera de bambus, puteţi vedea caschetele verzi ale războinicilor Dunei de Fildeş. Desigur, nu putem decât să prezumăm strategia lor, însă, după toate aparenţele, ei par să pregătească o ofensivă după un plan mai

degrabă complicat...

De undeva, din spate, o voce feminină ceru cu harţag:

— Ce naiba, nu puteţi urca mai sus, să vedem şi noi mai bine?

— Desigur, cum să nu, Mrs. Chaim.

Două sute de metri mai sus, elicele elicopterului se puseră în mişcare şi bena fu ridicată ca un fulg.

Ghidul îşi reluă expunerea:

— Acum îi puteţi vedea pe războinicii Scutului Oriental apărând pe creasta colinei... S-ar zice că au anticipat strategia Dunei de Fildeş şi pregătesc un atac pe flanc... Iată! (Vocea ghidului urcă câteva semitonuri şi ritmul deveni alert) Extraordinar!... Avangarda declanşează un atac fulgerător... Scutul Oriental atrage cercetaşii Dunei de Fildeş într-o ambuscadă... Acum nu se mai văd. Pare că pentru astăzi au adoptat Codul nr. 4, sau poate nr. 36, care permite libera utilizare a tuturor armelor, fără nici o restricţie.

Un bătrânel cu un nas roşu şi bulbos ca o căpşună comandă înciudat:

— Şofer, du-ne la nivelul solului. De atât de sus, vedeam la fel de bine şi de la hotel.

— Desigur, Mr. Pilby.

Bena coborî. Doamna Chaim pufni plină de dispreţ şi-l străfulgeră cu privirea.

Câmpia urca sub ei; aterizară lin pe un fel de iederă târîtoare, cu frunze verzi-negre lăcuite. Ghidul le spuse:

— Dacă doriţi, puteţi continua pe jos. În propriul dumneavoastră interes, nu vă apropiaţi de câmpul de luptă la mai puţin de o sută de metri. În orice caz, hotelul îşi declină orice responsabilitate.

— Haide-ţi odată! - gâfâi înciudat dl. Pilby. Primele încăierări or să se termine, înainte să le putem vedea de aproape.

Ghidul clătină din cap cu îngăduinţă:

— Nu-s decât la preparativele pregătitoare de asigurare a poziţiilor, Mr. Pilby. O să mai manevreze eschivând şi fentând încă vreo jumătate de oră. Asta-i baza strategiei lor - nici una dintre părţi nu va angaja lupta înainte de a-şi fi asigurat maxim de avantaje.

Şoferul deblocă portiera. Cu dl. Pilby în frunte, două-trei

duzini de spectatori puseră piciorul pe Câmpia cu Nucşoară, printre aceştia numărându-se Magnus Ridolph, d-na Chaim şi prietena ei cu cap de păun şi care răspundea la numele de „Doamna Borgage”.

— Atenţie! Doamnelor şi domnilor! - le reaminti ghidul. Nu vă apropiaţi prea mult de bătălie.

— Am pariat pe Scutul Oriental - zise cu o cochetărie deplasată d-na Borgage - şi vreau să fiu sigură că totul este în ordine!

Magnus Ridolph inspectă din ochi câmpul de luptă.

— Tare mi-e teamă să nu fiţi deziluzionată, Mrs. Borgage. După părerea mea, Duna de Fildeş şi-a asigurat poziţii mai bune; dacă ţin bine flancul drept, cedează un pic pe centru şi iau forţele Scutului Oriental prin învăluire pe ambele părţi, când acestea vor ataca, rezultatul întâlnirii de astăzi nu suscită nici o îndoială!

— Ia te uită ce minte sclipitoare, adevărat computer! - comentă pe un ton sarcastic d-na Borgage, adresându-se d-nei Chaim.

Dl. Pilby interveni şi el în discuţie:

— Nu cred că intuiţi ansamblul câmpului de luptă, sir. Scutului Oriental îi este suficient să ocolească pâlcul de arbori de acolo şi, gata, i-a şi căzut în spate Dunei de Fildeş...

— Da, dar acţionând în acest fel - remarcă amabil Magnus Ridolph - îşi lasă propria ariergardă complet descoperită; în orice caz, este clar că Duna de Fildeş deţine avantajul în manevră!

Un al doilea aparat ateriză în spatele lor. Portierele se deschiseră, lăsând să coboare un alt grup de turişti gălăgioşi:

— Ce s-a întâmplat până acum?

— Cine câştigă?

— Situaţia în teren este fluidă, declară Pilby.

— Uitaţi-vă! Se apropie! - izbucniră voci agitate. Au pornit la atac!

Acum, începuseră să răsune acordurile şuierătoare ale imnurilor de război: mai întâi cel intonat de combatanţii Dunei de Fildeş, o melopee sacră glorificând virtuţile Castelului mult iubit, căreia îi răspunse cantata stridentă a Scutului Oriental.

Războinicii Scutului Oriental se revărsară în josul colinei, avansând în rânduri compacte.

Tumult de ţipete de luptă. Învălmăşeală. Trupuri

chitinoase izbindu-se de alte trupuri. Hârşâitul sec al cuţitelor şi lăncilor care se încrucişează, parează, hăcuie. Ordine fluierate răguşit. Moarte.

În faţă, în spate, pe flancuri, peste tot, verdele şi negrul se amestecau inextricabil cu oranjul şi albul. Corpuri nenumărate erau mutilate sau dezmembrate fără milă; capete se rostogoleau în iarba grasă şi sute de suflete se înălţau bulucindu-se la un loc spre Castelul de Dincolo de Cer.

La câţiva metri în spatele înfiorătorului meleu patrulau stegarii celor două tabere - purtătorii de grefon ai arborilor-totem, a căror captură semnifică înfrângerea unora şi victoria celorlalţi.

Pe drumul de întoarcere, Mrs. Chaim şi Mrs. Borgage nu scoaseră un cuvânt, ţinându-se deoparte, iar Mr. Pilby preferă să se uite furios pe fereastră.

La un moment dat, Magnus Ridolph îl abordă afabil pe Pilby:

— Aş putea spune că, într-un fel, până şi un strateg amator ca mine găseşte asemenea bătălii cam plictisitoare. Este suficient să arunci o privire şi experienţa vieţii de zi cu zi îţi relevă finalul logic al luptei. Desigur, nimeni nu-i scutit de greşeli dar, având în vedere forţele sensibil egale şi valoarea echivalentă a şefilor, eşti îndreptăţit să consideri că armata care ocupă cele mai bune poziţii va fi cea care obţine victoria.

Pilby îşi plecă ochii, muşcându-şi mustaţa. Mrs. Chaim şi Mrs. Borgage păreau absorbite de peisaj.

— În ceea ce mă priveşte - continuă Magnus Ridolph - eu nu joc niciodată. Mai degrabă admir un atac dinamic la adresa destinului, decât supunerea oarbă şi pasivitatea caracteristice jucătorului tipic. Aceasta nu înseamnă că nu-mi pare rău c-aţi pierdut, dar sper că pierderea nu-i prea mare, nu?

Întrebarea lui rămase fără răspuns, de parcă ar fi vorbit cu surzii. După o vreme, d-na Chaim îi şopti ceva neinteligibil d-nei Borgage, iar dl. Pilby se prefăcu că doarme. O tăcere grea se lăsă până la sfârşitul călătoriei.

După o cină uşoară - proteine vegetale de Bylandia, salată şi brânzeturi - Magnus Ridolph se îndreptă agale către hol pentru a consulta programul pentru a doua zi.

Afişul expus anunţa:

**BĂTĂLIA DE MÂINE**:
**CASTELUL POTGORIEI**
*contra*
**CASTELULUI URLĂTOR**
*lângă Platforma de Porfir*
Cota Castelului Potgoriei: **1 la 3**
Cota Castelului Urlător: **4 la 1**
*Pariurile trebuie înregistrate, la ghid*
Palmaresul ultimelor 100 de bătălii:
Castelul Potgoriei a câştigat 77, iar
Castelul Urlător - 23

Întorcându-se ca să plece, Magnus Ridolph se ciocni de Julius See, care - bine înfipt pe picioare şi cu mâinile la spate - îl fixa cu o privire ostilă:

— Ia zi, Ridolph, ai cumva de gând să-ţi încerci norocul?

Magnus Ridolph îşi ţuguie buzele şi răspunse dubitativ:

— Un pariu pe Castelul Urlător s-ar putea dovedi, de ce nu, profitabil!

— Întocmai.

— Pe de altă parte, Podgoria e favorită.

— Aşa scrie pe afiş.

— Către cine vi se îndreaptă preferinţele personale, Mr. See? - întrebă candid Magnus Ridolph.

— Eu n-am preferinţe. Eu „merg” 23 la 77.

— A, dacă înţeleg eu bine, nu sunteţi jucător!

— Absolut deloc.

Ridolph îşi mângâie barba, fixând plafonul cu un aer gânditor

— Normal, şi eu aş fi tentat să procedez la fel... Numai că, vedeţi dumneavoastră, aceste războaie oferă strategului amator o ocazie nesperată de a-şi verifica nivelul capacităţilor, motiv pentru care s-ar putea să renunţ la principiile de-o viaţă şi să încerc o testare a teoriilor mele.

Julius See aruncă o privire circulară holului.

— Toţi cei de aici nu fac altceva.

— Există şi o limită a pariurilor?

See îl scrută cu atenţie şi rosti răspicat:

— În general, plătim până la un plafon maxim de 100.000 credite.

Magnus Ridolph se înclină:

— Mulţumesc.

Traversă marele hol şi intră în bibliotecă. Pe unul dintre pereţi era afişată o hartă, indicând, printr-un mic cerc roşu, poziţia fiecărui Castel. Localiză Castelul Urlător şi cel al Potgoriei, apoi locul numit Platforma de Porfir, acesta din urmă - lângă un fiord al Golfului Dragonului. Magnus Ridolph luă de pe o etajeră o hartă fizică la scară mare a regiunii respective, o întinse pe o masă şi petrecu o jumătate de oră studiind-o cu mare atenţie.

În cele din urmă, se ridică, puse harta la loc, traversă holul fără să se grăbească şi ieşi pe o poartă laterală. Pilotul care îl dusese în ajun, se ridică şi-i veni în întâmpinare:

— Bună seara, Mr. Ridolph. Doriţi să faceţi o ieşire?

— Exact. Aţi ghicit. Sunteţi liber?

— Într-o clipă. Numai cât să-mi depun raportul pe ziua de astăzi.

Ridolph privi gânditor la pilotul care dispăru în grabă pe o uşă purtând inscripţia „Birouri”. După o scurtă ezitare, Ridolph reveni în holul principal, prin ale cărui vitrine de cristal îl văzu pe pilot apropiindu-se de Bruce Holpers şi vorbindu-i cu însufleţire.

Holpers îşi trecu degetele subţiri ale mâinii prin părul roşcovan şi-i dădu nervos câteva instrucţiuni. Pilotul aprobă grav din cap şi se îndepărtă. Magnus Ridoplh se întoarse la miniplatforma hotelului, unde îl găsi pe pilot aşteptându-l lângă aerotaxi.

— M-am gândit c-ar fi mai bine să-l anunţ pe Clark de venirea mea - îi zise cu jovialitate Ridolph. Asta, pentru cazul că am rămâne în pană sau - Doamne fereşte! - am avea vreun accident. I-ar permite să-şi dea seama că am păţit ceva şi deci, să mă caute imediat, nu?

Mâinile pilotului ezitară să apuce comenzile. Magnus Ridolph continuă cu aceeaşi bună-dispoziţie:

— În altă ordine de idei... e ceva vânat pe Kokod?

— Nu, sir, de nici un fel.

— Păcat, mare păcat... Port cu mine un mini pistolet, pentru eventualitatea ivirii vreunei ocazii, să-mi adjudec unul sau două trofee... sau pentru cazul întâlnirii cu niscaiva indigeni agresivi...

— Probabilitate practic nulă, sir.

— Ei, asta - comentă Ridolph din ce în ce mai vesel. Ce, nu-i posibil să te-nşeli? Tocmai de accea eu îmi ţin întotdeauna pistoletul la îndemână.

Pilotul nu-i mai răspunse, privind ţintă înainte prin parbriz.

Magnus Ridolph urcă şi se aşeză pe scaunul din spate.

— Du-mă, te rog, la Biroul Controlului.

— Am înţeles, Mr. Ridolph.

## 4.

Everley Clark îşi întâmpină cu circumspecţie vizitatorul. Când Magnus Ridolph se lăsă într-unul din fotolii, privirea lui Clark îl ocoli cu obstinaţie. Magnus Ridolph îşi aprinse o ţigaretă de simili-tutun aromat.

— Scuturile acelea, de pe perete, sunt artizanat indigen, nu-i aşa?

— Da - îi răspunse cu grabă Clark. Fiecare Castel îşi are culorile şi însemnele sale specifice.

— Pentru ochiul unui pământean, desenele par rodul pur al întâmplării, dar, desigur, simbolistica kokodiană este esenţialmente unică... Splendide exponate... Cam care ar fi preţul unei asemenea colecţii?

Clark îşi privi gânditor scuturile.

— Mi-ar fi greu să mă despart de ele, deşi, cred, mi-aş putea procura altele. Scuturile astea sunt dificil de obţinut; fiecare din ele necesită mii de ore de lucru. Lacul este preparat printr-o metodă deosebit de laborioasă, care presupune răzuirea pigmenţilor într-un excipient obţinut prin fierberea cadavrelor.

Ridolph aprobă cu subînţeles:

— Şi, cu această ocazie, se debarasează şi de cei căzuţi pe câmpul de luptă.

— Exact. Şi pentru asta au un întreg ritual.

— Dar, ca să revenim la scuturi, aţi fi de acord să vă despărţiţi de ele pentru o sumă de 10.000 credite?

Chipul lui Clark reflectă un profund conflict interior. În cele din urmă îşi aprinse şi el o ţigaretă, trase un fum cu sete şi

rosti cu obidă:

— Da... Aş accepta 10.000 de credite. La salariul meu... nu-mi pot permite să refuz o asemenea ofertă!

— Ar fi însă la fel de păcat să vă lipsiţi de o colecţie la care ţineţi atât de mult - zise înţelegător Ridolph. (Îşi examină cu un ochi critic dosul palmei şi continuă). Dacă 10.000 de credite reprezintă atât de mult pentru dumneavoastră de ce nu pariaţi la Hotel? Cu cunoştinţele pe care le aveţi despre războaiele kokodiene, cu informaţiile unice de care dispuneţi...

Clark îşi clătină trist capul:

— Îmi este imposibil să pariez la asemenea cote! Unde mai pui că de pariat la Hotel, pariază numai fraierii...

— Hm! - Magnus Ridolph se încruntă. Trebuie să existe o posibilitate de a influenţa rezultatul unei bătălii. Mâine, spre exemplu, Castelele Urlător şi Podgoriei se vor lupta pe Platforma de Porfir, iar cota Urlătorului pare destul de interesantă.

Clark pufni:

— Îţi pierzi izmenele pariind pe Castelul Urlător. Toţi veteranii i-au murit în timpul Campaniei Pyrite.

Părând a nu-l fi auzit, Magnus Ridolph continuă gânditor.

— Castelul Urlător ar putea învinge dacă ar fi puţin ajutat...

Chipul lui Clark se schimonosi într-o mască grotească.

— Domnule, eu sunt un funcţionar al Commonwealth-ului! Nu pot să mă pretez la asemenea maşinaţiuni! Nici să nu vă gândiţi!

Magnus Ridolph interveni împăciuitor.

— Desigur, o propunere de genul acesta nu poate fi acceptată aşa, tam-nisam! Trebuie analizată pe îndelete. Într-un anume sens, este chiar în interesul Commonwealth-ului ca Hanul din Valea Umbroasă să-şi înceteze activitatea, ori măcar actuala conducere. Iar ruina financiară este o armă la fel de bună ca oricare alta. Dacă noi, aşa, ca din întâmplare, ne alegem şi cu un oarecare profit, nu cred să existe cineva în întregul univers care să se formalizeze. Mai ales dacă rolul pe care l-aţi putea juca în întreaga afacere ar fi disimulat cu mare grijă...

Clark îşi băgă mâinile în buzunare şi, ridicând din umeri, îl privi lung pe Magnus Ridolph.

— Este de neconceput să iau partea unui Castel împotriva

altuia. Dacă aş face-o, puţina influenţă de care, cât de cât, mă bucur pe Kokod, s-ar duce dracului.

Magnus Ridolph negă din cap cu indulgenţă.

— Tare mi-e teamă că dumneata ne vezi înarmaţi cu suliţe, mărşăluind cot la cot cu restul trupei şi bătându-ne în primele rânduri. Nu, nici vorbă, dragul meu. Ţin să te asigur că nici nu mi-a trecut prin gând o trăznaie atât de bătătoare la ochi.

— Ei, ş-atunci - bombăni îmbufnat Clark - la ce naiba te-ai gândit?

— M-am gândit că dacă am împrăştia pe câmpul de luptă câteva bile dintr-un exploziv foarte uşor - fulminant de mercur, de exemplu - nimănui nu i-ar da prin minte să ne găsească vinovaţi, în cazul în care războinicii Podgoriei le-ar detona călcându-le, fapt care ar genera dezordinea cea mai totală în rândurile lor.

— Şi amplasarea? De unde ai să ştii unde să le pui? Eu cred...

Magnus îl opri cu un gest al mâinii.

— Eu, unul, mă consider un autodidact extrem de avizat în domeniul strategiei militare; îmi asum întreaga responsabilitate legată de această parte a planului.

— Dar n-am fulminant de mercur! - protestă exasperat Clark. Şi nici vreun alt fel de exploziv!

— Dar un laborator ai?

— Mda. Unul improvizat - admise Clark, în silă.

— Ai cumva, printre reactivi, iod şi acid nitric?

— Păi... da.

— Atunci, la treabă. Pentru ce avem noi nevoie, nitratul de iod este cel mai indicat.

În după-amiaza zilei următoare, Magnus Ridolph era instalat comod pe terasa cafenelei hotelului, contemplând vasta perspectivă a Văii Umbroase, cu o cupă de vin azuriu de Mcthedeon în mâna dreaptă şi un trabuc în cea stângă. Întoarse capul şi-l văzu apropiindu-se pe Julius See, urmat, ca o fantomă roşcovană şi descărnată, de asociatul său Bruce Holpers.

Trăsăturile chipului său păreau o succesiune de straturi suprapuse: o peluză de păr negru, o frunte cu profunde riduri orizontale, sprâncene ca două bare, ambrazurile întunecate ale ochilor, gura fără buze - o simplă fantă orizontală, totul

finalizându-se cu o bărbie teşită.

Magnus Ridolph îi salută cu jovialitate.

— Bună seara, domnilor.

See se propti în faţa sa, imitat - la doi paşi distanţă - de Bruce Holpers.

— Mi-aţi putea spune cumva rezultatul bătăliei de astăzi? - întrebă cu nevinovăţie Magnus Ridolph. M-am lăsat tentat să plasez un mic pariu, rupând astfel cu o veche obişnuinţă, însă, până acum, n-am reuşit să aflu dacă zeiţa şansei mi-a fost sau nu favorabilă.

— Da, da - mârâi Sce - zeiţa asta a şansei, eşti chiar tu!

Magnus Ridolph îşi întoarse către el o privire candidă şi întrebătoare.

— Mr. See, am impresia că sunteţi cam prost dispus; sper că nu este nimic grav.

— Nimic deosebit, Ridolph. Am avut o zi destul de proastă, dar, punându-le la socoteală şi pe cele bune suntem pe la mijloc.

— Regretabil... Deci, dacă înţeleg eu bine, favoritul a câştigat. Şi în acest caz, unicul meu pariu s-a dus pe apa sâmbetei...

— Ha... micul tău pariu de 25.000 de credite, ai? şi încă vreo jumătate de duzină de alte pariuri a 25.000 de credite plasate după sfaturile tale, ai?

Magnus Ridolph îşi mângâie barba.

— Dacă nu mă înşel, cota Castelului Urlător era deosebit de interesantă, dar, din spusele dumneavoastră, deduc că Podgoria a câştigat.

Bruce Holpers chiţcăi ceva neinteligibil, însă See se răsti cu grosolănie.

— Termină odată, Ridolph! Să nu-mi spui că n-ai habar de o întreagă scrie de explozii misterioase... (Adevărate mine anti-infanterie - suprasolicită Holpers)... care au dezorganizat complet Podgoria şi au permis Urlătorilor să-i snopească în bătaie?

Figura lui Ridolph reflectă surpriza cea mai totală.

— Nu-i posibil! Deci până la urmă am câştigat?

Julius See deveni pur şi simplu livid, iar Bruce Holpers, clălinându-se efectiv pe picioare, îşi ridică ochii spre ccr.

— Din nefericire, Mr. Ridolph, atâtea persoane au mizat

mari sume pe Castelul Urlător, încât, respectând cu stricteţe cotele, ne-am trezit în lipsă de lichidităţi. Ne găsim deci în situaţia de a vă ruga să acceptaţi plata în natură a câştigului.

— Dar, domnilor! - protestă Magnus Ridolph. O sută de mii de credite, vă daţi seama?... O să fiţi nevoiţi să mă găzduiţi aici până la Judecata de Apoi...

See clătină din cap.

— Nu la tariful nostru „special Ridloph”. Următoarea navă este aşteptată peste cinci zile. Taxa ta de cazare este de 20.000 credite pe zi. Asta face exact 100.000 credite.

— N-aş zice că umorul dumneavoastră este dintre cele mai amuzante - replică cu răceală Magnus Ridolph.

— Nici n-aveam de gând să te amuz - îi răspunse See. În schimb, noi găsim chestia asta foarte nostimă! Nu-i aşa, Bruce?

— Ha, ha, ha! - cotcodăci Holpers.

Magnus Ridolph se ridică alene.

— Nu-mi mai rămâne decât soluţia clasică: abandonarea acestui stabiliment cu tarife de-a dreptul exorbitante.

Buzele subţiri ale lui See se subţiară şi mai mult într-un zâmbet mieros.

— Şi unde ai de gând să te duci?

— Poate se duce la Castelul Urlător - îi răspunse sarcastic Holpers. Îi sunt îndatoraţi până peste cap.

Ignorând ironia din vorbele lor, Magnus Ridolph adăugă liniştit.

— Iar în ceea ce priveşte cele 100.000 de credite ce mi le datoraţi, pentru moment m-aş mulţumi cu un simplu angajament scris prin care să recunoaşteţi că respectiva sumă mi-o veţi achita ulterior. De altfel, printr-o curioasă coincidenţă, aceste 100.000 de credite egalează, aproape, pierderea ce mi-a fost cauzată de falimentul fraudulos al Societăţii Imobiliare de Investiţii a Imperiului Exterior.

See rânji acru.

— Las-o moartă, Ridolph, că s-a învechit... trece-o la profit şi pierderi, da’ în coloana din dreapta... aia scrisă cu roşu.

Magnus Ridolph schiţă o înclinare din cap şi se îndepărtă.

Privindu-l cum se duce, Holpers întrebă cu vocea lui nazală de scapet:

— Tu chiar crezi că pleacă?

Iar See îi răspunse cu năduf:

— Nu văd de ce ar pleca. E doar în interesul lui să rămână. Dar astea o sută de mii de credite tot n-o să le pupe în vecii vecilor.

— Eu unul, sper să plece; tipul ăsta mă calcă pe nervi. Încă o chestie ca asta şi suntem pe drojdie. Şase sute de mii de credite... o grămadă de parale pierdute aşa, cât ai zice peşte!

— Las' că-i recuperăm noi... Poate „aranjăm” şi noi o bătălie, două.

Trăsăturile chipului lui Holpers se alungiră şi bărbia îi tremură, abia reuşind să articuleze:

— Nu cred că-i cea mai bună soluţie. Dacă ne trezim pe cap cu Controlul Commonwealth-ului?...

— Ptiu! - scuipă See dispreţuitor. Controlul, controlul... ce-o să ne facă? Clark nu-i decât o curcă plouată!

— Bine, dar...

— Las' pe mine!

Odată discuţia terminată, reveniră în hol. Văzându-i, recepţionerul îi chemă, cu gesturi agitate.

— Mr. Ridolph tocmai a părăsit hotelul! Nu-mi dau seama unde o să...

Cu o mişcare imperativă a mâinii, See îl făcu să-şi înghită restul vorbelor şi adăugă apăsat:

— După mine, n-are decât să se culce sub un arbore-totem, dacă are chef!...

Magnus Ridolph îşi alese fotoliul cel mai confortabil din salonul lui Everley Clark, se instală şi-şi aprinse o ţigaretă. Clark îl observă cu o expresie prudentă şi, în acelaşi timp, încăpăţânată.

— Mda, cum s-ar zice, am obţinut o victorie tactică şi totodată am suferit o înfrângere strategică - constată Magnus Ridolph pe tonul unei conversaţii mondene.

Clark se încruntă cu un aer jenat.

— Chiar că nu mai înţeleg nimic. Aş fi zis că...

— Am reuşit să slăbim puterea financiară a Hanului din Valea Umbroasă şi, totodată, i-am cauzat pagube serioase. Dar lovitura n-a fost decisivă şi cei doi şnapani îşi pot face încă de cap. Eu n-am putut încasa cele 100.000 de credite şi, în plus, a trebuit să părăsesc principalul câmp de luptă. Din acest unghi de vedere, suntem îndreptăţiţi să apreciem că obiectivele

noastre minimale n-au fost îndeplinite.

— Ei bine - zise Clark - ştiu că este greu să accepţi înfrângerea, dar, în ce ne priveşte, noi am făcut tot posibilul şi nu cred că altcineva ar fi reuşit mai mult. Luând în considerare poziţia mea, poate că ar fi bine să...

— Numai dacă situaţia ar rămâne în această fază - i-o tăie scurt Magnus Ridolph - am avea oarecare motive de demobilizare. Însă mi-e teamă că See şi Holpers sunt mult prea afectaţi de pierderi ca să se rezume numai la atât.

Everley Clark îl privi neliniştit cu coada ochiului.

— Dar ce naiba mai pot face? În ce mă priveşte, eu n-o să...

Magnus Ridolph clătină grav din cap.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că See şi Holpers m-au acuzat de a fi cel care a provocat exploziile ce-au provocat derute în rândurile Castelului Podgoriei. A-mi admite culpabilitatea ar fi fost o naivitate; desigur, am afirmat sus şi tare că n-am făcut aşa ceva. Le-am spus că n-am avut o asemenea ocazie şi că, pe de altă parte, controlul ecologic care mi-a verificat bagajele la bordul navei „HESPERORNIS” poate depune sub jurământ că n- am adus vreun produs chimic. Sper ca protestul meu să fi fost suficient de convingător.

Evereley Clark îşi încleştă neliniştit pumnii şi şuieră printre dinţi a pagubă.

Privind gânditor în zare, Magnus Ridolph continuă:

— Sunt însă toate şansele ca tipii să ajungă să-şi pună unele întrebări de o evidenţă zdrobitoare. „*De cine s-a apropiat cel mai mult Magnus Ridolph, chiar de la sosirea sa pe Kokod?*” sau „*Cine, în afară de Magnus Ridolph, şi-a mai exprimat dezaprobarea faţă de cei de la Hanul din Valea Umbroasă?*”

Everley Clark sări ca ars şi începu să se plimbe nervos prin cameră. Fără a-şi schimba intonaţia, Ridolph îşi continuă monologul.

— Şi există toate temeiurile să cred că toate aceste întrebări, precum şi răspunsurile ce nu vor întârzia să şi le dea, vor constitui argumentarea plângerii pe care o vor înainta inspectorului-şef de pe Methedeon.

Clark se lăsă să cadă într-un fotoliu şi-l fixă pe Magnus Ridolph cu o privire sticloasă.

— De ce dracu’ te-am ascultat? - şopti el cu o voce albă.

Magnus Ridolph se ridică la rândul său şi, mângâindu-şi barba căruntă, începu şi el să măsoare cu paşi rari camera.

— Un lucru este cert: evenimentele n-au luat turnura pe care o doream; însă strategii, fie că sunt profesionişti, fie că sunt amatori, trebuie să ştie să suporte încercările potrivnice, ocazionale sau nu.

— Ce încercări, care încercări! - zbieră Clark. **EU** m-am nenorocit! **EU** voi fi dat afară! **EU** voi fi radiat din evidenţele Controlului!

— Un bun strateg trebuie să aibă supleţe de spirit - rosti Magnus Ridolph. Acum trebuie să ne modificăm unghiul de atac; obiectivul nostru prioritar este acum evitarea dizgraţiei şi concedierii care te pândesc... precum şi alte consecinţe posibile.

Clark îşi trecu mâna peste faţă.

— Dar... mai putem face oare ceva?

— Mi-e greu s-o spun, dar... mare lucru, nu! - îi răspunse cu seninătate Magnus Ridolph.

O vreme fumă în tăcere, clătinându-şi când şi când capul cu un aer gânditor. În cele din urmă şopti ca pentru sine:

— Ar exista totuşi un unghi de atac, care ar putea fi fructificat. Da, cred că întrevăd o rază de lumină...

— Ce? Cum? Care? Doar n-ai de gând să mărturiseşti?

— Nu - îi răspunse Magnus Ridolph. N-o să câştigăm mare lucru, dar totuşi vom câştiga ceva prin acest şiretlic. Singura noastră speranţă este să-i discredităm pe cei de la Han. Dacă reuşim să demonstrăm că indivizii aceştia nici vorbă să aibă la inimă interesele indigenilor de pe Kokod, putem considera că am realizat deja mult în contracararea afirmaţiilor lor.

— Bine, bine, dar...

— Dacă am putea intra în posesia unei dovezi zdrobitoare... spre exemplu, că See şi Holpers se folosesc fără scrupule de poziţia lor pentru a-i brutaliza pe indigeni, atunci... atunci acţiunea noastră ar fi justificabilă.

— Da, ai dreptate. Numai că ideea mi se pare aşa... irealizabilă. Pentru că See şi Holpers şi-au dat întotdeauna silinţa să evite asemenea situaţii.

— Nu mă-ndoiesc. Hm!... cum denumesc indigenii Hanul din Valea Umbroasă?

— Castelul Marii Curţi.

— Concluzia mi se pare evidentă: trebuie să facem în aşa

fel încât un conflict să aibă loc pe teritoriul Hanului din Valea Umbroasă, iar See şi Holpers să fie obligaţi să ia măsuri coercitive violente împotriva războinicilor kokodieni.

## 5.

Everley Clark îşi clătină din nou capul.

— Treabă al naibii de dificilă! Am impresia că dumneata nu sesizezi bine psihologia acestor triburi. Ele sunt în stare să se bată până la moarte pentru capturarea stindardului reprezentativ al unui alt Castel - adică grefonul ăla nenorocit al arborelui-totem - dar nu vor accepta niciodată să se lase incitate, sau provocate, sau influenţate în vreun fel.

— Hm... mda... - zise Magnus Ridolph. ... viaţa noastră e fără speranţă.

Făcu câţiva paşi şi se opri în faţa colecţiei de scuturi, a lui Clark.

— Să vorbim atunci despre lucruri mai plăcute.

Everley Clark păru să nu-l fi auzit.

Magnus Ridolph mângâie cu un gest respectuos unul din scuturi.

— Ce tehnică remarcabilă, absolut unică, din câte ştiu eu. Presupun că irizaţia aceasta oranj este datorată vreunei argile colorate?

Everley Clark bolborosi ceva de neînţeles.

— O expoziţie remarcabilă, într-adevăr! - supralicită Magnus Ridolph. Presupun că, fără îndoială, dacă afacerea noastră va evolua spre un final nefericit, vă vor permite să vă împodobiţi, după propriul gust, pereţii celulei din penitenciarul regional.

— Crezi că asta m-aşteaptă? - îngăimă stins Everley Clark.

— Sincer să fiu, sper că nu - răspunse Ridolph după o clipă de gândire. Dar nu văd ce am putea face ca să evităm un asemenea final, deşi... (îşi ridică degetul mic)... deşi...

— Deşi ce? - cârâi Clark.

— E simplu, domnule, ridicol de simplu... cum de nu ne-am gândit...

— La ce? La ce? Pentru numele lui Dumnezeu, hai, spune odată!

— La o metodă sigură de a-i convinge pe războinicii indigeni să atace Hanul din Valea Umbroasă.

Clark se dezumflă dezamăgit.

— Da? Şi, mă rog, cum asta?

— Hanul din Valea Umbroasă sau, mai bine zis, Castelul Marii Curţi îi va provoca pe războinicii de pe Kokod la luptă.

Expresia feţei lui Clark reflectă confuzia cea mai completă.

— Ceeee? Nici vorbă! Holpers şi See n-o să facă niciodată...

Magnus Ridolph se ridică.

— Hai să mergem - răsună vocea lui hotărîtă. O s-o facem noi în locul lor.

Magnus Ridolph şi Clark o luară în lungul Ţărmului Cochiliilor. În dreapta lor clipocea molcom oceanul siniliu, iar în stânga începeau contraforturile Colinelor Ascunse. Undeva, în spate, se înălţa magnificul arbore-totem al Castelului Cochiliilor, iar în faţă - la fel de impresionant - cel al Castelului Stâncii Marinei, spre care îşi îndreptară paşii. Pe plajă, cohorte de tineri războinici desfăşurau manevre de instrucţie; veteranii sutelor de bătălii - acum invalizi, anchilozaţi sau gârboviţi de vârstă - coborau din pădurile învecinate încărcaţi cu mănunchiuri de prăjini pentru suliţe. În faţa porţii de acces în Castel se zbenguiau în praf ca nişte şoricei zeci de pui neastâmpăraţi.

Clark rupse tăcerea cu o voce răguşită:

— Nu-mi place, da’ nu-mi place chiar de loc... Dacă se află...

— O asemenea supoziţie are la bază vreo argumentaţie logică? - îi răspunse printr-o întrebare Magnus Ridolph. Nu eşti dumneata singurul pământean care vorbeşte limba kokodiană?

— Dar dacă o să fie morţi... sau un masacru...

— Ipoteza mi se pare mai mult decât improbabilă.

— Dar nici imposibilă... Gândeşte-te numai la toţi războinicii ăştia... Ei vor suporta consccinţele...

Magnus Ridolph îi răspunse pe tonul cu care s-ar fi adresat un copil încăpăţânat.

— Dragul meu, dar ţi-am explicat doară odată.

— Bine, bine, o să beau cupa pân’ la drojdie... Dar să ne ferească Dumnezeu...

— Hai, nu mai fii aşa!... - continuă Magnus Ridolph pe acelaşi ton didactic. Trebuie să abordăm problema cu încredere. Să faci apel la bunăvoinţa dumnezeirii, încă înainte de a te

apuca de treabă, nu slujeşte deloc la ridicarea moralului... Mai bine spune-mi care-i ceremonialul declaraţiei de război?

Clark îi arătă un scut de lemn, ornamentat cu un motiv extrem de complicat.

— Ăsta-i Scutul Legal. Acum îmi mai trebuie... asta... acum uită-te la mine.

Înşfăcă o suliţă din mâna unui războinic nedumerit şi, ridicând sculul, lovi în el ca într-un gong, producând un sunet de o muzicalitate surdă. Apoi, Clark se dădu un pas înapoi şi începu să emită fluierăturile nazalizate ca de cimpoi ale limbii kokodiene.

Vreo zece războinici, arborând o mină indiferentă, ieşiră în poarta Castelului, părând să-l asculte cu atenţie.

Clark îşi încheie discursul întorcându-se şi aruncând un pumn de ţărână către monumentalul arbore-totem al Castelului Stâncii Marine.

Războinicii rămaseră impasibili, însă din interiorul arborelui-totem se revărsă un torent de silabe şuierate. Clark răspunse îndelung, apoi, făcând stânga-mprejur, reveni lângă Magnus Ridolph. Fruntea îi şiroia de transpiraţie când rosti:

— Bun. O făcurăm şi p-asta. A rămas pentru mâine dimineaţă, la Castelul Marii Curţi.

— Perfect! - îi răspuse hotărât Magnus Ridolph. Hai acum la Castelul Cochiliilor, apoi la Castelul Stânca Râului şi, după aceea, la Castelul Râpei Curcubeu.

— O să iasă un tărăboi la scară planetară! - mârâi Clark.

— Întocmai! După vizita la Râpa Curcubeu, te-aş ruga să mă laşi la Hanul Văii Umbroase, unde mai am de pus la punct un mic detaliu.

Clark îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ce detaliu?

— În orice situaţie trebuie să fii un om practic, îi răspunse Magnus Ridolph. După câte am înţeles, un accesoriu este absolut indispensabil oricărui trib aflat în război pe Kokod - acel stindard parolă, acel grefon sacru, pentru a cărui capturare îşi concentrează inamicul forţele. Cum nu putem avea pretenţia ca See şi Holpers să ne furnizeze unul, am să mă ocup de asta eu însumi.

Ridolph urcă Valea Umbroasă cu un aer distrat şi se

apropie de hangarul ce adăpostea forţele aeriene ale hotelului. Rămânând în umbra fantasticilor arbori kokodieni, numără şase vehicule: trei pentru transport mărfuri, două aerotaxiuri (de tipul celui care îl dusese la Staţia de Control) şi un sclipitor aparat de sport roşu, în mod evident proprietatea celor doi şnapani, See şi Holpers.

Nu se vedea nici picior de mecanic sau pilot; probabil erau la masă. Magnus Ridolph se apropie agale, fluierând printre dinţi o melodie numai de el ştiută. Apoi tăcu brusc şi-şi acceleră paşii. Protejându-şi delicat degetele cu o bucată de cârpă, săltă capota fiecăruia dintre transportoare şi subtiliză la iuţeală câte o piesă, după care procedă la fel şi cu acretaxiurile. Ajuns în faţa vehiculului sport, se opri şi-i admiră liniile suple.

— Splendid, pur şi simplu, splendid! - murmură el. Este, fără îndoială, exact ce-mi trebuie.

Glisă portiera şi aruncă o privire în interior. Cheia de contact lipsea.

În spatele lui se auziră nişte paşi apropiindu-se.

— Hei! răsună o voce guturală. Ce cauţi la maşina domnului See?

Magnus Ridolph făcu, fără grabă, doi paşi înapoi.

— Aşa, la prima strigare - zise el - cam cât ar costa jucăria asta?

Mecanicul se opri lângă el furios şi, în acelaşi timp, bănuitor.

— Destul ca să-ţi pierzi tot timpul întreţinându-l.

Magnus Ridolph îi aruncă o privire piezişă.

— 30.000 ar merge?

— 30.000 pe Pământ. Dar aici suntem pe Kokod.

— Eu ziceam să-i ofer lui See 100.000 de credite.

Mecanicul clipi surprins.

— Ar fi nebun să refuze.

— Asta ziceam şi eu - oftă Magnus Ridolph. Dar, mai întâi de toate, aş vrea s-o simt un pic la drum. Mie mi se pare că a fost cam neglijată.

Îi răspunse un muget de indignare.

— Asta-i bună! Nici vorbă!

Magnus Ridolph se încruntă.

— Eşapamentul dă în mod sigur rateuri. Se vede cât de colo, după cât este de afumat.

— Nici vorbă! - aproape că strigă mecanicul. Eşapamentul ăsta toarce ca o pisică!

Ridolph clătină sceptic din cap.

— Nu-mi pot permite să-i ofer lui See asemenea sumă de bani pentru o maşină de care nu-s sigur c-ar fi bună... Păcat de nervii pe care o să şi-i facă când va auzi că a ratat vânzarea.

Mecanicul schimbă placa.

— Dar vă spun că eşapamentul e bun, credeţi-mă... O clipă, staţi să v-arăt.

Scoase din buzunar un mănunchi de chei, alese una şi o introduse în contact. Vehiculul vibră surd şi se ridică la câteva palme de sol, gata de zbor.

— Vedeţi? Ce v-am spus eu? Totu-i OK!

— Mda, la prima vedere aşa s-ar părea - zise Magnus Ridolph pe un ton nu tocmai convins. Bine, telefonează-i atunci lui Mr. See şi spune-i că am luat aparatul pentru un zbor de probă, aşa, ca ultimă verificare...

Mecanicul se uită la Ridolph cu o privire năucă, apoi, ca în tranşă, se îndreptă spre microfonul fixat în perete.

Magnus Ridolph sări în fotoliul de comandă. În spate, îl auzea pe mecanic cum strigă în microfon.

— Mr. See, domnu' ăla care vrea să cumpere maşina, v-o ia pentr-un zbor de încercare. Să nu-l credeţi dacă vă spune ceva de eşapament, că totu-i în ordine. Mai ales nu lăsaţi la preţ... Ce?... Sigur că-i aici!... Păi el a zis aşa... Seamănă aşa, c-un fel de tip d-ăia de pe vremuri, c-o bărbiţă ca de ţap...

Zbieretele care-i ajunseră prin microdifuzor, îl făcură să sară ca ars. Se întoarse fulgerător spre locul unde, acum câteva clipe, se aflau Magnus Ridolph şi elegantul vehicul aerian.

Amândoi se volatilizaseră.

D-na Chaim o trezi mai devreme ca de obicei pe prietena ei cu cap de păun, respectiv pe d-na Borgage.

— Grăbeşte-te, dragă Altamira; deunăzi am ajuns atât de târziu, că am pierdut cele mai bune locuri în vehiculul de observaţie.

D-na Borgage se arătă receptivă la sugestie şi-şi scurtă la maximum toaleta de dimineaţă; împreună, cele două matroane îşi făcură apariţia în holul hotelului. Printr-o curioasă şi inexplicabilă coincidenţă, amândouă îmbrăcaseră taioare de un

verde-fumuriu închis, culoare care - după opinia fiecăreia dintre ele - nu-i venea deloc bine celeilalte. Făcură un mic popas în faţa afişului anunţând războiul zilei, pentru a verifica cotele, şi apoi intrară în salonul de mese. Dejunară în grabă, apoi, se îndreptară spre platforma de plecare. D-na Borgage, care se oprise o clipă să-şi tragă sufletul, îşi ridică involuntar privirea şi rămase cu gura căscată de uimire uitându-se la acoperişul hotelului. D-na Chaim, care grăbită i-o luase înainte, îi aruncă peste umăr:

— Haide, dragă, odată! Acum ţi-ai găsit să admiri hotelul?

D-na Borgage întinse degetul şi îngăimă:

— Uite-l pe tipul ăla pisălog... Pe Ridolph... Nu înţeleg ce caută pe acoperiş... Parcă ar fixa un fel de creangă...

D-na Chaim pufni dispreţuitoare:

— Parcă înţelesesem că direcţia l-a dat afară.

— Dar, în spatele lui, pe acoperiş, nu-i cumva aerocabrioleta domnului See?

— Habar n-am - îi replică d-na Chaim. Nu mă pricep deloc la drăcoveniile astea.

Şi odată spuse acestea, se întoarse şi o porni cu paşi hotărâţi către platforma de îmbarcare, urmată în grabă de d-na Borgage.

Însă, din nou interveni ceva care le opri. De astă dată era pilotul, care, cu hainele în dezordine, cu faţa plină de vânătăi şi zgârieturi, se ciocni de ele în plin, mai să le dea jos, le îmbrânci şi-şi continuă goana, fără să-şi mai ceară scuze.

D-na Chaim explodă de indignare.

— Ei, poftim! Asta le-ntrece pe toate!

Apoi continuă, urmărindu-l din ochi pe pilot.

— Ai înnebunit sau ce dracu?!...

D-na Borgage, care încerca să ghicească motivele agitaţiei pilotului privind în direcţia de unde venise acesta, scoase un ţipăt strident.

— Ce s-a mai întâmplat, dragă! - se răsti la ea iritată d-na Chaim.

— Uită-te şi tu! - îi răspunse d-na Borgage, încleştându-i braţul cu degetele ei osoase.

## 6.

În cursul anchetei oficiale care avu loc ulterior, Everley Clark - agent al Controlului Commonwealth-ului - consemnă

următoarea depoziţie, aparţinând unuia dintre martorii oculari:

„Eu sunt Joe-234, infanterist, comandant al Brigăzii a 15-a, aflat în serviciul neînfrântului Castel al Cochiliilor.

Noi suntem obişnuiţi cu tertipurile din Castelul Topazelor şi cu şiretlicurile prăpădiţilor din Castelul Tronului Stelar; iată de ce ambuscada pregătită de războinicii uriaşi din Castelul Marii Curţi nu ne-a găsit nepregătiţi.

Apropiindu-ne conform ordinului de dispozitiv nr. 17 am încercuit platforma ocupată de mai multe maşini zburătoare, unde am identificat prezenţa unei iscoade. În scurta luptă care a urmat, am scărmănat-o bine cu bastoanele, obligând-o să se retragă precipitat către ai săi.

Continuându-ne înaintarea, am întâlnit prima linie de apărare, constând din doi războinici, mai degrabă ineficaci, echipaţi cu nişte uniforme de culoare verde. I-am burduşit bine şi pe aceştia, aplicând prevederile Convenţiei nr. 22, valabilă pentru ciocnirile pe timp de zi.

Scoţând nişte ţipete teribile, cei doi războinici au bătut şi ei în retragere, încercând să ne atragă către poziţiile pregătite din timp de inamic, în însăşi interiorul Castelului. Sus de tot, pe acoperişul Castelului, era perfect vizibil stindardul de luptă al uriaşilor. Măcar din acest punct de vedere nu încercau să ne înşele!

Problema noastră strategică era clară: găsirea celor mai bune soluţii de lichidare a rezistenţei şi de ajungere pe acoperiş.

Ne-am hotărît pentru un asalt frontal şi s-a dat ordinul de atac. Brigada a 15-a a fost prima care a reuşit străpungerea liniei exterioare de apărare, linie constând dintr-un rând dublu de panouri de sticlă groasă, pe care le-am spart cu nişte bolovani. În interior am întâlnit rezistenţa îndârjită a apărătorilor, ccea ce ne-a făcut să batem temporar pasul pe loc.

În acest moment a survenit o diversiune sub forma apariţiei trupelor Castelului Stâncii Râului, care - după cum am aflat ulterior - fusese provocat la luptă de imprudenţii uriaşi pentru aceeaşi zi. Războinicii Stâncii Râului au pătruns prin mai multe uşi şubrede, aflate pe latura dinspre munte a Castelului şi, în acel moment, războinicii Marii Curţi au violat prevederile Convenţiei nr. 22, care stipulează lovirea adversarului exclusiv cu prăjina lănciei. A fost un act ruşinos şi scandalos! Ne-au bombardat cu oale, tigăi şi farfurii! Conform cutumei

imemoriale, în aceste condiţii am fost autorizaţi să le răspundem şi noi în acelaşi fel.

Constatând eşecul tacticii adoptate, apărătorii s-au retras într-un bastion interior, scoţând înfiorătoare urlete de război.

Am ordonat atunci instalarea asediului. Abia în acel moment uriaşii au început să-şi dea seama de consecinţele nemaipomenitei lor aroganţe, căci ei nu-i provocaseră doar pe războinicii Castelelor Cochiliilor şi Stâncii Râului, ci şi pe cei ai redutabilelor Castele ale Râpei - Curcubeu şi ale Stâncii Marine, învingătoare în războaiele cu Castelul Trandafirilor şi Castelul Prăpastiei întunecate. Războinicii de la Stânca Marină, având în frunte temuta Legiune a Lăncierilor, au pătruns printr-o intrare sccrctă, în timp ce unitatea de elită a avangărzii speciale a Râpei-Curcubcu a ocupat, după lupte grele, holul principal al Marii Curţi.

În acest timp, aveau loc aprige angajamente corp la corp într-una din sălile destinate preparării hranei uriaşilor, în cursul cărora - din nou - războinicii Marii Curţi au încălcat repetat Codul, aruncând lichide, paste şi pulberi, procedee pe care ingenioşii combatanţi ai Cochiliilor s-au grăbit să le imite.

Am ordonat credincioasei Brigăzi a 15-a să se degajeze şi să iasă la exterior, în speranţa găsirii unei căi de acces pe acoperiş, care să ne permită capturarca stindardului Marii Curţi.

Acum armatele Cochiliilor, Stâncii Râului, Râpei-Curcubcu şi Stâncii Marine încercuiseră complet Castelul Marii Curţi, privelişte magnifică ce-mi va rămâne în memorie, cel puţin până în momentul în care îmi voi depune lancea.

În ciuda tuturor eforturilor noastre, onoarea capturării drapelului inamic i-a revenit unei curajoase patrule a Stâncii Marine, care a escaladat un copac şi, de acolo, a sărit pe acoperiş şi şi-a adjudecat trofeul. Apărătorii, ignorând că stindardul fusese capturat, ori hotărându-se să nu ţină seama de asta, au comis o nouă violare a Codului, de această dată împroşcându-ne cu trombe de apă. La viitoarea ciocnire armată între Castelul Cochiliilor şi Castelul Marii Curţi, voi cere imperios adoptarea unei Convenţii permiţând utilizarea tuturor armelor, în caz contrar, ne vom afla într-o stare de inferioritate.

Victorioasă, armata noastră împreună cu trupele Pietrei Marine, Râpei-Curcubeu şi Stâncii Râului, s-a regrupat în formaţia obişnuită şi toată lumea s-a întors la Castelul său, în

ordinea corectă de deplasare. Tocmai în momentul plecării, marele Castel zburător al Cometei Negre a coborît din cer şi din el s-au revărsat nenumăraţi războinici veniţi în sprijinul celor de la Marca Curte. Cu toate acestea, n-au mai avut loc alte operaţiuni (nici măcar de urmărire), aslfel încât am putut ajunge, fară probleme, la bazele noastre pentru a sărbători victoria prin ceremoniile rituale.”

Căpitanul Bussey, comandantul navei „ARCHAEORNYX” aparţinând Companiei de călătorii „Phoenix”, sosise chiar în momentul în care trupele războinicilor Kokod începuseră retragerea.

Contemplând uluit pagubele, nu-şi putu stăpâni o exclamaţie deloc academică.

— Să mă ia dracu’ dacă pricep ce se întâmplă aici!

Julius See, gâfâind, plin de sudoare şi de vânătăi, zbieră răguşit la el:

— Dă-mi, dom’le, nişte puşti! Un tun!... Ce ai, p-acolo!... Îi distrug!... Îi fac praf!... S-arunc în aer toate muşuroaiele lor împuţite de pe planeta asta nenorocită!...

Holpers îl seconda, agitându-şi braţele slăbănoage.

— Ne-am nenorocit, domnule, ne-au ruinat! Veniţi să vedeţi saloanele, bucătăria, holurile! Totu-i sfărâmat, domnule!

Căpitanul îşi clătină capul nelămurit.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce v-au atacat? După câte ştiu, sunt o specie paşnică... în sfârşit, în relaţiile cu noi, nu între ei.

— Nu ştiu ce i-a apucat, dom’le - zise See la fel de întărâtat. Au sărit pe noi ca tigrii, ciomăgindu-ne cu nenorocitele lor de suliţe... în cele din urmă, i-am pus pe fugă cu furtunurile de incendiu...

— Şi clienţii dumneavoastră? întrebă căpitanul Bussey, brusc curios.

See înălţă din umeri.

— Habar n-am ce s-a mai întâmplat cu ei. Unii au fugit în vale şi au nimerit în mijlocul unei alte armate. Din cele ce-am aflat, au încasat-o la fel ca şi cei rămaşi pe loc la hotel.

— N-am reuşit nici măcar să fugim cu aerovchiculele - se văicări Holpers. Niciunul n-a pornit...

O voce blândă îl întrerupse, intervenind în discuţie:

— Mr. See, m-am hotărît să nu vă mai cumpăr maşina, aşa că am adus-o înapoi în hangar.

See se întoarse încetişor, furia ce-l cuprinsese iradia o aureolă aproape palpabilă.

— Dumneata!... Ridolph!... Acum înccp să înţeleg... - silabisi el ameninţător.

— Pardon?

— Hai! Spune ce-ai de spus! - zbieră See, făcând ameninţător un pas înainte.

Căpitanul Bussey interveni prevenitor.

— Atenţie, See, potoleşte-te!

Dar See îl ignoră şi continuă pe acelaşi ton.

— Hai, spune, ce amestec ai în toate astea!

Magnus Ridolph îşi clătină capul cu un aer de completă nevinovăţie.

— Ce-aş putea zice? Am impresia că băştinaşii au aflat că faceţi pariuri pe evenimente care, pentru ei, prezintă o importanţă deosebită şi au hotărît să declanşeze o acţiune punitivă.

Autobuzul cu bănci ornamentale îşi făcu apariţia şi din el coborî, printre alţi pasageri, o doamnă cu un piept impozant, oxigenată, coafată, machiată, parfumată şi bogat înzorzonată.

— A! - exclamă Magnus Ridolph - Mrs. Chickering! Încântat să vă revăd!

— N-am mai răbdat şi m-am repezii până aici - îi răspunse D-na Chickering. Zor, nevoie, simţeam că mor dacă nu ştiu cum evoluează, hm... afacerea noastră.

Julius See se aplecă, brusc interesat.

— Afacere? Care afacere?

Mrs. Chickering îi aruncă o privire dispreţuitoare şi-şi îndreptă atenţia către cele două femei care se apropiau şchiopătând şi văicărindu-se de hotel. Recunoscându-le, nu-şi putu stăpâni uimirea:

— Altamira! Olga! Ce-i cu voi în halul ăsta?...

— Nu-i treaba ta! - i-o reteză scurt d-na Chaim. Mai bine caută-ne ceva să punem pe noi. Pigmeii ăştia îngrozitori ne-au sfâşiat rochiile...

Dezorientată, d-na Chickering se întoarse către Magnus Ridolph.

— Ce se-ntâmplă aici? Să nu-mi spui că...

Magnus Ridolph tuşi diplomatic şi zise:

— Stimată doamnă, dacă sunteţi amabilă, două vorbe în particular...

Apoi trăgând-o deoparte, adăugă:

— Mrs. Chaim şi Mrs. Borgage se numără printre prietenele dumneavoastră?

D-na Chickering se uită peste umăr neliniştită şi răspunse în şoaptă:

— Zău dacă înţeleg ceva. Mrs. Chaim este preşedinta Ligii Femeilor, iar Mrs. Borgage este casiera. Şi nu pricep ce-i cu ele de umblă aşa, în zdrenţe.

Magnus Ridolph tuşi din nou şi-i spuse pe acelaşi ton de taină:

— Păi doamnă, acţionând în conformitate cu instrucţiunile dumneavoastră, le-am facilitat indigenilor prilejul de a da curs liber combativităţii lor native şi, în aceste condiţii, este posibil să fi...

— Martha! - răsună iritată vocea de goarnă a d-nei Chaim. Ce legături sunt între tine şi acest individ? Am toate motivele să-l bănuiesc că este amestecat până peste cap în acest atac murdar. Uită-te şi tu la el! (continuă ea, din ce în ce măi furioasă). Nu i-au clintit un fir de păr! În timp ce pe noi...

Martha Chickering îşi muşcă buzele.

— Dar Olga, draga mea, dânsul este Magnus Ridolph. în baza hotărîrii Adunării noastre de luna trecută, l-au angajat să pună capăt malversaţiunilor cu pariurile de la han.

Iar Magnus Ridolph adăugă cu ingenuitate:

— Drept care, Mrs. Chaim şi Mrs. Borgage, au apreciat că este bine înţeles necesar să se deplaseze personal, pentru a studia situaţia la faţa locului, nu-i aşa?

Cele două doamne nominalizate îl fulgerară cu privirea, iar Mrs. Chaim zise înţepată:

— Dacă tu, Martha Chickering, îţi închipui că Liga Femeilor va sponsoriza matrapazlâcurile acestui ghinj!...

— Stimată doamnă... protestă Magnus Ridolph.

— Dar bine, Olga... i-am promis 1.000 de credite pe săptămână!

Magnus Ridolph schiţă din mână un gest dezinvolt.

— Dragă Mrs. Chiqkering, aş dori ca suma ce mi-o datoraţi să fie utilizată în scopuri de binefacere. Scurta mea

şedere pe Kokod s-a dovedit extrem de profitabilă...

— *See*! mugi ameninţător căpitanul Bussey. Potoleşte-te, pentru numele lui Dumnezeu!

Uitându-se peste umăr, Magnus Ridolph îl văzu pe See încercând să scape din mâinile căpitanului Bussey.

— Încearcă tu să pui mâna pe parale! - zbieră See la Ridolph, reuşind să se degajeze. Numai să încerci! - repetă strângându-şi nervos pumnii.

— Dar, scumpe domn, am şi pus mâna pe ei!

— N-ai pus mâna pe nimic şi, dacă te mai atingi de maşina mea, îţi rup gâtul!

Magnus Ridolph îl opri cu un gest al mâinii şi zise împăciuitor:

— Cele 100.000 de credite le-am trecut deja la profit şi pierderi, numai că mai înregistrasem alte şase pariuri pe diferite nume de împrumut. Toate au fost deja onorate iar partea ce-mi revine mie personal se ridică la peste 300.000 de credite. Una peste alta, pot considera suma respectivă drept o recuperare a capitalului meu plasat în Socictatea Imobiliară de Investiţii a Imperiului Exterior, majorat cu procentajul unui beneficiu cinstit. Trăgând linia, se poate spune că am efectuat un plasament pe cât de avantajos, pe atât de instructiv.

— Ridolph - mârâi See, încrâncenat -, într-o zi o să-ţi...

D-na Chaim, care urmărise din ce în ce mai interesată discuţia, interveni brusc:

— Dacă am înţeles eu bine, vorbeaţi despre Societatea Imobiliară de Investiţii a Imperiului Exterior?

Magnus Ridolph încuviinţă:

— Întocmai. După câte ştiu, Mr. See şi Mr. Holpers constituiau consiliul de conducere.

D-na Chaim făcu doi paşi înainte. Dl. See se încruntă, stingherit; Bruce Holpers schiţă o retragere discretă.

— Staţi aşa! - se răsti d-na Chaim. Am vreo două să vă spun, înainte de a vă cere arestarea!

Magnus Ridolph se întoarse către căpitanul Bussey:

— Presupun că vă întoarceţi, ca de obicei, pe Methedeon, nu?

— Chiar aşa - îi răspunse ironic căpitanul Bussey.

Magnus Ridolph dădu din cap cu subînţeles:

— Cred c-am să urc la bord imediat. Se pare că vor fi

multe cereri de bilete pentru zborul de întoarcere.

— Cum doriţi.

— După câte ştiu, cabina nr. 12 este cea mai bună.

— Aşa se spune.

— Ei bine, aveţi, vă rog, amabilitatea să dispuneţi să-mi fie rezervată.

— O.K., Mr. Ridolph.

Magnus privi melancolic piscul dealului:

— Acum câteva minute l-am văzut pe Mr. Pilby galopând pe creastă. Cred că i-aţi face un real serviciu dacă l-aţi informa despre încheierea ostilităţilor.

— Aveţi perfectă dreptate - încuviinţă căpitanul Bussey.

Apoi, amândoi îşi întoarseră privirile la scena ce se derula în imediata lor apropiere. D-na Chaim se agita vociferând la Julius See şi Bruce Holpers; d-na Borgage îşi arăta vânătăile d-nei Chikering. Nimeni nu părea să-i mai acorde vreo atenţie lui Magnus Ridolph.

Acesta înălţă din umeri şi urcă pasarela care ducea la „ARCHEORNYX”.

[Published by „Thrilling Wonder Stories” in 1952]

NOTĂ: Această povestire face parte din ciclul “The Many Worlds of Magnus Ridolph”, care include următoarele titluri: “Hard-Luck Diggins” (1948), “Sanatoris Short-Cut” (1948), “The Unspeakable McInch” (1948; apărută sub titlul “Abominabilul McInch” în revista “Anticipaţia”), “The Sub-Standard Sardines” (1949), “The Howling Bounders” (1949), “The King of Thieves” (1949; apărută sub titlul “Regele Hoţilor” în revista “Anticipaţia”), “The Spa of Stars” (1950), “Cosmic Hotfoot” (1950), “The Kokod Wariors” (1952; apărută sub titlul “Războinicii de pe Kokod” în revista “Anticipaţia”) şi, în sfârşit, “Worlds of Origin” (1958).